

Kronika • Current events in Polish oncology

Członkowie Honorowi Polskiego Towarzystwa Onkologicznego

Walne Zgromadzenie Polskiego Towarzystwa Onkologicznego uhonorowało swą najwyższą godnością – Członkostwem Honorowym – sześciu wybitnych onkologów. Są to osoby powszechnie znane w naszym środowisku, z kronikarskiego obowiązku przedstawiamy poniżej krótkie Ich biogramy.

Prof. Jan Berner

Prof. Jan Berner, lekarz medycyny, chirurg, onkolog, nauczyciel akademicki, kierownik Katedry i Kliniki. Od 1939 r. członek i sympatyk Związku Harcerstwa Polskiego, działacz AZS i innych organizacji sportowych, takich jak Kluby Sportowe TTC i „Włóknierz”. Od 1985 r. profesor nadzwyczajny, od 1992 r. profesor zwyczajny.

W latach 1962-77 był asystentem, a potem adiunktem i docentem w III Klinice Chirurgii AM w Łodzi. Od 1978 r. kierował Kliniką Chirurgii Onkologicznej AM w Łodzi. W latach 1981-87 pełnił funkcję dziekana Wydziału Lekarskiego. Od 1988 do 1990 r. był dyrektorem Polskiego Zespołu Medycznego w Zawia w Libii. W latach 1990-1996 pełnił funkcję Rektora AM w Łodzi, zaś od 1998 roku kierownika Katedry Onkologii.

Jest autorem 223 publikacji, w tym 39 publikacji z dziedziny traumatologii zaburzeń wodno-elektrolitowych, gastroenterologii, onkologii i żywienia, m. in. „Wyniki śród- i pooperacyjnego badania dróg żółciowych”, „Zaburzenia równowagi kwaso-zasadowej u chorych podczas zabiegu operacyjnego i bezpośrednio po nim”, „Superiority of residu-free nutrient over routine nourishment in sugery of large intestine in 95 patients”, „Surgical and combined treatment of the rectal cancer recurrences”, „Leczenie oszczędzające we wczesnym raku piersi”.

W 1981 r. zainicjował i zastosował w klinice program leczenia oszczędzającego w raku piersi u kobiet. Prof. Jan Berner posiada odznaczenia: Krzyż Komandorski i Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Srebrny Krzyż Zasługi, Odznakę Tysiąclecia, Medal „Pro Ecclesia et Pontifice” nadany przez papieża Jana Pawła II, Odznakę Weterana Walk o Niepodległość, Honorową Odznakę PZM. Jest członkiem Rady Redakcyjnej *NOWOTWORY Journal of Oncology*.

Należał i należy do: NSZZ „Solidarność”, Światowego Związku Żołnierzy AK, Łódzkiego Towarzystwa Naukowego, Towarzystwa Przyjaciół Dzieci, Polskiego Czerwonego Krzyża, Związku Motorowego. W 1997 r. został doktorem *honoris causa* Uniwersytetu Claude Bernarda w Lyonie, w 2000 r. został Honorowym Obywatelom miasta Pabianic. Od 2002 r. Członek Honorowy Polskiego Towarzystwa Chirurgii Onkologicznej. Interesuje się sportem motocyklowym, narciarstwem, turystyką, muzyką, szybownictwem.

Prof. Radziszaw Kordek

Prof. Joop van Dongen

Prof. Joop van Dongen urodził się w 1930 roku w Holandii w rodzinie lekarzy i artystów. Ojciec był profesorem ginekologii, dziadek uznanym malarzem.

Dyplom lekarza medycyny uzyskał na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu w Amsterdamie w 1956 roku i w tym samym roku rozpoczął specjalizację w dziedzinie chirurgii. W 1961 roku

uzyskał stopień doktora medycyny na podstawie rozprawy „Hematogenous metastases; an experimental study”. W latach 1963-64 odbywał staże w szpitalu Royal Marsden w Londynie, w Instytucie Oesterreichisches Krebsforschung w Wiedniu i w Instytucie Gustave Roussy w Paryżu. Następnie pracował jako chirurg-onkolog w Instytucie Onkologii w Amsterdamie, pełniąc od 1983 roku funkcję kierownika kliniki. W 1985 roku otrzymał tytuł profesora chirurgii onkologicznej Uniwersytetu w Amsterdamie.

Podstawowe zainteresowania badawcze Profesora van Dongena dotyczyły raka piersi, czerniaka, regionalnej terapii perfuzyjnej, biologii i leczenia przerzutów, nowotworów jąder, kontroli jakości życia i historii medycyny. Jego doniesienia w tych dziedzinach ukazywały się w najbardziej renomowanych czasopismach naukowych. Był jednym z propagatorów i autorów badań klinicznych, dotyczących leczenia oszczędzającego piersi.

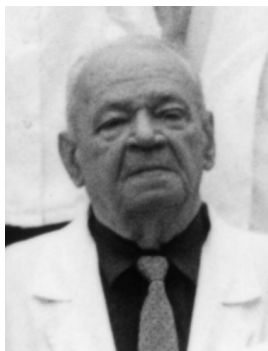
Prowadził aktywną działalność w wielu towarzystwach naukowych, między innymi w EORTC, gdzie był przewodniczącym Grupy Raka Piersi oraz członkiem zarządu. W ESSO (European Society for Surgical Oncology)

gy) pełnił funkcję wice-przewodniczącego, był członkiem zarządu EUSOMA (European Society of Mastology), FECS (Federation European Cancer Societies), SIS (Societe Internationale de Senologie), EBCTCG (Early Breast Cancer Trias Cooperative Group) i wielu towarzystw holenderskich.

Profesor van Dongen jest członkiem honorowym Towarzystw Naukowych Holandii, Wenezueli, Australii i od miesiaca – Polski. Profesor jest wielkim przyjacielem Polski i Polaków; dzięki jego inicjatywie i poparciu polscy onkolodzy zostali w 1994 roku zaproszeni do współpracy z EORTC, wielu polskich chirurgów kształciło się pod jego kierunkiem w Instytucie Onkologii w Amsterdamie. Sam wielokrotnie bywał w Polsce, czynnie uczestniczył w kilku konferencjach naukowych. Jest współautorem wydanej w Polsce monografii „Rak sutka” pod redakcją prof. Jacka Jassemę.

Jest wielkim znawcą i miłośnikiem sztuki.

Prof. Jacek Jassem

Prof. Andrzej Hliniak

Prof. Andrzej Hliniak uzyskał dyplom lekarza na Uniwersytecie Jagiellońskim. Szkolił się m.in. w Sztokholmie, Oslo, Aarhus, Helsinkach, Nowym Jorku, Chicago, Houston i Stanford University. Habilitował się w 1970 r., a profesorem został w 1985 r. Kierował Zakładem Radioterapii w Instytucie Onkologii w Gliwicach w latach 1958-84, a następnie – w Centrum

Onkologii w Warszawie 1984-96. Członkiem Polskiego Towarzystwa Onkologicznego jest od 1950 roku, dwukrotnie był prezesem Towarzystwa (1982-86 i 1994-98).

Główne zainteresowania naukowe to: zapewnienie jakości leczenia napromienianiem, pierwsze opracowanie napromieniania dużymi polami chorych na złośliwą, pierwsze kliniczne i fizyczne opracowanie radioterapii raka sutka, opracowanie metod napromieniania nowotworów regionu głowy i szyi, pęcherza moczowego, płuca, raka szyjki macicy według wzorów manchesterskich (brachy i teleterapia) zastosowanie brachyterapii (Au 198) w leczeniu raka pęcherza moczowego.

Po raz pierwszy stworzono zasady „jakości leczenia”, które obejmowały w erze ortawoltażu: dozymetrię, przygotowania w modelarni, planowanie wielopolowe i bezpośrednie pomiary dawki w brachyterapii ginekologicznej. Powyższe działania zmniejszyły ryzyko powikłań, stworzyły podstawy ścisłej współpracy radioterapeutów z fizykami i dalszego rozwoju w erze terapii megawoltowej. Wprowadzenie ścisłych zasad, „jakości leczenia” zwiększyło wiarygodność opracowań klinicznych.

W zakresie radiobiologii klinicznej prof. Hliniak w latach 65-70 przeprowadził prospektywne badanie nad współzależnością dawki i czasu w leczeniu raka skóry dla

sprawdzenia wzoru Strandquista, lecz w dużo większym zakresie czasu leczenia (przedmiot pracy habilitacyjnej). Badanie wykazało paraboliczny kształt krzywej dawki i czasu i niekorzystny wskaźnik terapeutyczny po jednorazowej dawce. Ten sam materiał powiększony o późniejsze obserwacje został ponownie zbadany po upływie 15 lat (Hliniak, Maciejewski, Trott). Badania nad zależnością dawki i czasu w leczeniu raka skóry otworzyły nowy rozdział w badaniach klinicznych w naszym kraju pod nazwą radiobiologii klinicznej.

Prof. Hliniak w 1994 r. zorganizował pierwsze w polskiej radioterapii wielośrodkowe badanie randomizowane, prowadzone według zasad CONSORT, w którym porównywano frakcjonowanie konwencjonalne z umiarkowanie przyspieszonym w radioterapii raka krtani. Badanie to stworzyło zasady naukowej współpracy szeregu ośrodków polskich, przyczyniło się do wyrównania poziomu leczenia w zakładach biorących udział w badaniu i stało się zachętą i wzorem dla kilku innych doświadczeń. Dla potrzeb doświadczenia zorganizowano biuro informacji i gromadzenia danych zgodnie z zaleceniami CONSORT, wdrożono zasady ścisłej współpracy klinicystów i biostatystyków i kontroli przestrzegania dyscypliny badawczej.

Prof. Hliniak jest autorem około 100 doniesień w czasopismach krajowych i zagranicznych. Jest członkiem Rady Redakcyjnej *NOWOTWORY Journal of Oncology*. Otrzymał Nagrodę Ministra Zdrowia w 1963 i 1973 roku, Nagrodę Indywidualną I stopnia Ministra Zdrowia w 1989 r. Jest członkiem korespondentem American Society for Therapeutic Radiology and Oncology, Honorowym członkiem American College of Radiology. Otrzymał Srebrny Krzyż Zasługi, Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Medal I Kongresu Onkologii Polskiej, a za działalność w partyzantce AK – Krzyż Walecznych i Brązowy Krzyż Zasługi

red.

Prof. Zbigniew Marzęcki

Prof. Zbigniew Marzęcki urodził się w Warszawie, ale na stałe związał się ze Szczecinem. W 1955 roku otrzymał dyplom lekarza medycyny na Wydziale Lekarskim w Pomorskiej Akademii Medycznej. Po odbyciu stażu dyplomowego rozpoczął pracę w Zakładzie Radiologii Pomorskiej Akademii Medycznej, gdzie uzyskał I i II stopień

specjalizacji w radiodiagnostyce.

W 1957 roku przy Zakładzie Radiologii PAM powstała pracownia izotopowa, której organizatorem był dr Marzęcki. Początkowo prowadził badania diagnostyczne i leczenie nadczynności tarczycy. Zdobyte doświadczenie zawarł w rozprawie doktorskiej pt. „Zastosowanie własnej metody mierzenia objętości tarczycy w lecze-

niu nadczynności za pomocą jodu-131”. Stosował też izotopy w niektórych schorzeniach nowotworowych np. w leczeniu wysięków otrzewnowych roztworem fosforu 32.

Prof. Marzęcki opracował i zastosował nowoczesną metodę aplikacji tubeł z izotopem promieniotwórczym w narzędzie rodnym, tzw. metodą *afterloading*, która dotąd nie była stosowana w Polsce. Opracowanie tzw. techniki *afterloading* zakładania tubeł w leczeniu chorych z rakiem szyjki macicy stało się tematem pracy habilitacyjnej – pt. „Napromienianie raka szyjki macicy tubkami kobaltu-60 techniką ładowania następowego”, również opracował i zastosował oryginalną technikę napromieniania chorych z rakiem gruczołu piersiowego w warunkach terapii kilowoltowej. W 1974 roku dr Marzęcki uzyskał tytuł dr hab. med., w tym też roku został kierownikiem Kliniki Radioterapii i dyrektorem Instytutu Radiologii PAM.

W rejonie zachodnio-północnym Polski radioterapia nadal była wyposażona jedynie w aparaty do terapii konwencjonalnej. Dzięki olbrzymiemu zaangażowaniu Pana Profesora powstał Szpital Onkologiczny. W ośrodku, do którego przeniesiono Oddział Radioterapii i Klinikę Radioterapii PAM, zostały zainstalowane aparaty do terapii megawoltowej (bomba kobaltowa i przyspieszacz).

Prof. Marzęcki był autorem dwóch programów rządowych PR-6 leczenia chorych z rakiem szyjki macicy oraz nowotworami głowy i szyi. Wieloletnia współpraca Pana Profesora z Oddziałem Radioterapii w Szwecji pozwoliła na opracowanie techniki i prowadzenie napromieniania chorych z niedrobnokomórkowym rakiem płuca.

W 1985 roku otrzymał tytuł profesora. Prof. Zbigniew Marzęcki jest lekarzem o olbrzymiej wiedzy onkologicznej, doskonałym radioterapeutą i dydaktykiem. Przyczynił się do rozwoju radioterapii i onkologii na Pomorzu Zachodnim.

Dr Alina Jarema

Prof. Czesław Radzikowski

Prof. Czesław Radzikowski. Jest również członkiem honorowym Polskiego Towarzystwa Onkologii Klinicznej oraz Polskiego Towarzystwa Immunologicznego. Jest krajowym przedstawicielem Polskiej Akademii Nauk w Międzynarodowym Komitecie ds. Wiedzy o Zwierzętach Laboratoryjnych (International Committee on Laboratory Animal Sciences), w którym

w latach 1979-1988 i od roku 1999 do 2003 reprezentuje przedstawicieli krajowych w Zarządzie tej organizacji. Jest członkiem Międzynarodowej Unii do Walki z Rakiem (UICC), w latach 1981-1985 był członkiem Komisji Stypendiów Międzynarodowych. Jest członkiem Europejskiej Unii do Walki z Rakiem (EACR), w której Zarządzie przez wiele lat był reprezentantem krajowym. W Eu-

ropejskiej Organizacji do Badań i Leczenia Raka (EORTC) jest członkiem od roku 1982 Pharmacology Screening Group.

W Polskiej Akademii Nauk jest członkiem Komitetu Immunologii, przez wiele lat był przewodniczącym Komisji Immunologii Nowotworów. Jako członek Komitetu Patofizjologii Komórkowej i Molekularnej uczestniczy w działalności Komisji Biologii Nowotworów i w Komisji Zwierząt Doświadczalnych. Przez wiele lat był członkiem Komitetu Biotechnologii, działającego przy Prezydium PAN. Od roku 1999 jest wybranym członkiem Krajowej Komisji Etycznej ds. doświadczeń z użyciem zwierząt doświadczalnych, powołanej przez Komitet Badań Naukowych, przez który był powoływany wielokrotnie do prac w Komisji Biologii Medycznej i w Komisji Farmakologicznej. Jako przedstawiciel KBN nadzoruje program zamawiany pt. „Nowe techniki biologii molekularnej o podstawowym znaczeniu w technologii transferu genów” (PNZKBN-004/1998). Jest członkiem Centralnej Komisji d.s. Tytułu i Stopni Naukowych od roku 1997 do 2002 r.

Był lub nadal jest członkiem Rad Naukowych w Instytucie Immunologii i Terapii Doświadczalnej im. Ludwika Hirszfelda (1970-2000), w Centrum Onkologii – Instytucie im. Marii Skłodowskiej-Curie w Warszawie (w latach 1974-1978 i od roku 1982-2002), w Instytucie Hematologii i Transfuzjologii w Warszawie (1982-1999), w Zakładzie Genetyki Człowieka PAN w Poznaniu (1982-2002), a w latach 1996-1999 jej przewodniczącym, w Instytucie Farmaceutycznym w Warszawie (1984-1992), w Instytucie Biologii Doświadczalnej im. M. Nenckiego w Warszawie (1996-2002), w Centrum – Instytucie Medycyny Doświadczalnej i Klinicznej PAN w Warszawie (1999-2002).

W latach 1976-1990 był członkiem Zespołu Koordynacyjnego Narodowego Programu Walki z Rakiem, prowadząc koordynację I stopnia zespołów zajmujących się doświadczalną chemioterapią przeciwnowotworową oraz członkiem Zespołu Koordynującego Program Badańczo-Rozwojowy „Zróżnicowanie immunologiczne organizmów żywych” w latach 1976-1990.

Jest członkiem Rad Redakcyjnych czasopism naukowych: *Archivum Immunologiae et Terapie Experimentalis*, *Postępy Higieny i Medycyny Doświadczalnej*, *NOWOTWORRY Journal of Oncology* (od 2002 roku członek honorowy), *Współczesna Onkologia*, *Central European Journal of Immunology*, *Journal of Immunopharmacology and Toxicology*.

Był wyróżniony nagrodami: Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej (1959 i 1981), Sekretarza Naukowego PAN (1969, 1972, 1979, 1988), Medalem im. Mikołaja Kopernika (1995), Mistrza Techniki NOT (1995 i 1996), Złotym Krzyżem Zasługi w 1979 r. i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski w 1989 r. W czerwcu 2002 roku wybrany został członkiem korespondentem Wydziału Lekarskiego PAU. We wrześniu 2002 roku został laureatem Złotego Medalu I Kongresu Onkologii Polskiej.

W latach 1970 do 2000 kierował Zakładem Immunologii Nowotworów w Instytucie Immunologii i Terapii Doświadczalnej im. Ludwika Hirszfelda PAN we Wro-

clawiu, w którym w latach 1999-2000 był zastępcą dyrektora Instytutu ds. Naukowych. W dziedzinie immunologii nowotworów i doświadczalnej terapii przeciwnowotworowej wypromował 16 doktorów, z których 6 uzyskało stopień naukowy dr habilitowanego w dziedzinie biologii medycznej lub biologii, a 2 z nich uzyskało tytuł naukowy profesora.

red

Prof. Jan Skołyszewski

Prof. Jan Skołyszewski doktoryzował się w Akademii Medycznej w Krakowie w 1964 r., a habilitował – w 1975 r. Od 1974 r. nieprzerwanie kieruje Kliniką Radioterapii krakowskiego Oddziału Centrum Onkologii; od 1984 r. – jako profesor. Przez dwadzieścia lat (1981-2001) był dyrektorem Oddziału Centrum Onkologii w Krakowie.

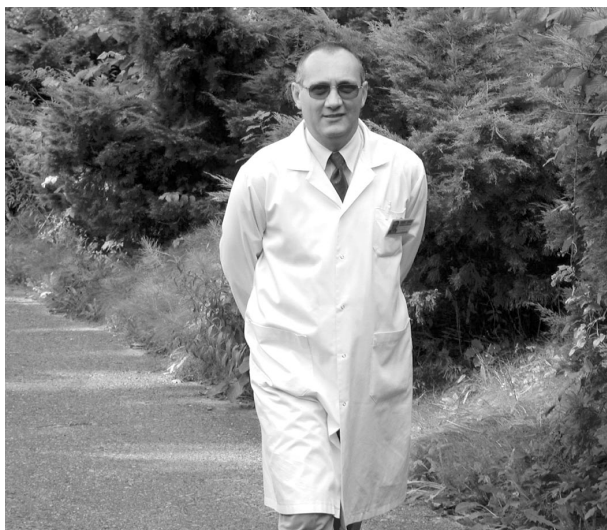
Prof. Skołyszewski szkolił się i pracował w czołowych światowych ośrodkach: Fondation Curie w Paryżu, Christie Hospital and Holt Radium Institute w Manchesterze, MD Anderson Hospital w Houston i Stanford University. Jest członkiem m.in. European Society for Therapeutic Radiology and Oncology oraz Radiotherapy Club. Był współtwórcą Polskiego Towarzystwa Radioterapii Onkologicznej i jego pierwszym prezesem (1997-2002).

Prof. Skołyszewski jest autorem ponad 170 prac naukowych, opublikowanych m.in. w *Br J Radiol*, *Int J Radiat Oncol Biol Physics*, *Acta Radiol Oncology*, *Acta Oncologica*, *Strahlenther Onkologie* i 3 monografiach. Jest członkiem Rady Redakcyjnej *NOWOTWORY Journal of Oncology*. Główne osiągnięcia Profesora to: opracowanie, wdrożenie i ocena nowych metod radioterapii stosowanej samodzielnie i w skojarzeniu z innymi metodami leczenia wielu chorób nowotworowych, zwłaszcza terenu głowy i szyi; wprowadzenie w Polsce radioterapii, neutronowej, opracowanie, wdrożenie i ocena wyników oryginalnych technik radioterapii neutronowej; opracowanie, wdrożenie i ocena wyników nowej metody paliatywnej radioterapii zaawansowanych nowotworów złośliwych, polegającej na zastosowaniu wysokich dawek frakcyjnych promieniowania fotonowego lub elektronowego; opracowanie zasad i oryginalnych technik powtórnego napromieniania miejscowych nawrotów nowotworów terenu głowy i szyi po uprzednio przebytej radioterapii.

Prof. Skołyszewski jest laureatem m.in. Nagrody Rady Naukowej przy Ministrze Zdrowia, Nagrody Prezydenta Miasta Krakowa, Medalu Marii Skłodowskiej-Curie, przyznanej przez Polskie Towarzystwo Badań Radiacyjnych za wybitne osiągnięcia w badaniach radiacyjnych, Odznaki „Za wzorową pracę w służbie zdrowia”, Złotego Medalu Kraków 2000, Złotego Medalu I Kongresu Onkologii Polskiej. Odznaczony został Srebrnym Krzyżem Zasługi oraz Krzyżem Kawalerskim i Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

red.

Prof. Jacek Jassem laureatem tegorocznej nagrody im. Sobolewskich Polskiego Towarzystwa Onkologicznego

Cały życiorys zawodowy i naukowy prof. Jassema jest związany z jego macierzystą uczelnią – Akademią Me-

dyczną w Gdańsku; tutaj przeszedł wszystkie stopnie kariery naukowej, a od 12 lat jest tam kierownikiem Katedry i Kliniki Onkologii i Radioterapii.

Jego dorobek naukowy obejmuje blisko 300 prac, opublikowanych w kraju i za granicą. Prace z jego udziałem ukazywały się m.in. w: *Journal of the National Cancer Institute*, *Journal of Clinical Oncology*, *Oncogene*, *Human Mutation*, *British Journal of Cancer*, *International Journal of Radiation Oncology, Biology and Physics*, *Radiotherapy and Oncology*, *Strahlentherapie und Onkologie*, *Annals of Oncology*, *European Journal of Cancer*, *Lancet Oncology*, *Chest*, *Journal of Thoracic and Cardiovascular Surgery*, *Lung Cancer*, *Cancer Treatment Reviews* i *Gynecological Oncology*. Główne zainteresowania badawcze prof. Jassema dotyczą raka płuca i piersi oraz biologii molekularnej nowotworów. Jest autorem lub współautorem kilkunastu podręczników, w tym m.in. monografii *Rak płuca* i *Rak sutka* oraz dzieła *Oxford Textbook of Oncology*. Laureat licznych nagród naukowych, w tym pięciokrotnie – Ministra Zdrowia i siedmiokrotnie – Rektora Akademii Me-

dycznej w Gdańsku. Kilkadziesiąt razy był zapraszany jako wykładowca największych kongresów onkologicznych oraz kursów szkoleniowych w kraju i za granicą. Wykładał na kilkunastu uczelniach zagranicznych; w latach 1989-1990 przebywał na stypendium naukowym w The Netherlands Cancer Institute w Amsterdamie.

Jest członkiem komitetów redakcyjnych 10 polskich i 7 zagranicznych czasopism naukowych, w tym m.in. *NO-WOTWORY Journal of Oncology*, *European Journal of Cancer*, *Radiotherapy and Oncology*, *Cancer Treatment Reviews*. Przewodniczy dwu międzynarodowym organizacjom naukowym: Grupie Raka Piersi EORTC oraz Środkoeuropejskiej Grupie Onkologicznej (CEEEOG). W latach 2000-2002 był członkiem zarządu ESTRO.

W kraju pełni funkcje w kilku towarzystwach naukowych, m.in. jest wiceprezesem Polskiego Towarzystwa Ra-

dioterapii Onkologicznej i od niedawna – Polskiego Towarzystwa Onkologicznego. Jest także członkiem Rady Naukowej Instytutu Onkologii w Warszawie. Uzyskał dwie specjalizacje medyczne: w dziedzinie radioterapii nowotworów i onkologii klinicznej. Jest twórcą autorskiego programu nauczania przeddyplomowego onkologii.

Od lat prowadzi działalność popularyzatorską w dziedzinie onkologii w prasie, radio i telewizji. Jest współtwórcą dwu filmów oświatowych na ten temat. Od kilkunastu lat członek gdańskiego klubu Lions, gdzie prowadzi aktywną działalność dobroczynną. W życiu prywatnym – ojciec trojga dzieci w wieku od 10 do 24 lat. Zimą uprawia narciarstwo, latem sporty wodne i jazdę rowerem, a przez cały rok – koszykówkę.

red.

Budowa ruszyła...

Zgodnie z decyzją Ministra Zdrowia prof. Mariusza Łapińskiego, w czerwcu br. ruszyła budowa Instytutu Hematologii. Gmach Hematologii wznoszony jest obok budynku zakładów teoretycznych Centrum. Postęp prac jest niezwykle dynamiczny – po kilku miesiącach przystąpiono już do konstrukcji dachu.

Warto przypomnieć, że taką lokalizację Instytutu Hematologii przewidywano już w momencie planowania Centrum Onkologii na Ursynowie. Dlatego m.in. infrastruktura Centrum przewidziana została dla obu placówek łącznie. Będzie to wykorzystane podczas obecnej budowy.

Gmach Hematologii widziany z okien budynku zakładów teoretycznych

Fundusz naukowy im. prof. Ludwika Paszkiewicza

Pani Danuta Szurło-Gorzelał przekazała Centrum Onkologii niezwykle dar: znaczną sumę pieniędzy z przeznaczeniem na Fundusz Naukowy im. prof. Ludwika Paszkiewicza – wielkiego polskiego patologa. Pani Szurło-Gorzelał jest krewną Profesora. We wzruszającym liście napisała: „Rak, jak wiemy, jest chorobą cywilizacji i z biegiem czasu będzie coraz bardziej toczyć nasze społeczeństwo; dlatego ja poznając cierpienia ludzkie, przeznaczam dorobek trzech pokoleń mojej najbliższej rodziny dla Cen-

trum Onkologii-Institutu im. Marii Skłodowskiej-Curie w Warszawie, celem stworzenia Funduszu Naukowego im. Prof. Ludwika Paszkiewicza...”

Prof. Paszkiewicz – wielki patolog polski – jest też niezwykle zasłużony dla onkologii. Był współorganizatorem UICC i I Międzynarodowego Zjazdu Przeciwrakowego w Madrycie w 1933 r., prezesem Towarzystwa Institutu Radowego w Warszawie (1931-38) i Polskiego Towarzystwa Przeciwrakowego (1948-51).

Tablica poświęcona prof. Ludwikowi Paszkiewiczowi
w hallu Centrum Onkologii na Ursynowie